

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 210.

59de Møde.

Lørdagen den 20de April.

(Forts.)

Andresen: Jeg kan ikke nægte, at da jeg første Gang kastede Diet paa det Forslag, at ikkun Skibe af 2 Commercelæster og derunder skulde fritages, forekom det mig virkelig at være temmelig lidt, fordi jeg er overbevist om, at der er Mange, som have Fartøier imellem 2 og 10 Commercelæster, som ere i ligesaa simple Omstændigheder som de, der kun have 2 Commercelæster; men ved senere Overveelse har jeg fundet det ganske i sin Orden at tiltræde Udvalgets Forslag. Den ærede Finansminister har ganske rigtigt gjort opmærksom paa Fanøs særegne Stilling, og jeg maa indrømme, at, efter hvad der er mig bekendt, forholder det sig fuldkommen rigtigt; men efter min fuldkomne Overbeviisning troer jeg netop i den sidste Passus af Udvalgets Forslag at finde den Betyrrelse, som jeg søger. Det er mig nemlig bekendt, efter hvad jeg paa flere Steder har erfaret, at Mænd, som ere i Besiddelse af Fartøier, f. Ex. paa $2\frac{1}{2}$ Commercelæster, netop i de sidste tvende Krigsaar, have opoffret deres Tid i Landets Tjeneste og altsaa have maattet lade deres Fartøier ligge stille; men jeg finder i denne Henseende en Betyrrelse i, at de Bedkommende kunne ved at indgive Andragende derom søge at faae Krigsskatten nedsat til 1 Mk. pr. Commercelæst, og i saadanne Tilfælde, hvor Mænd have opoffret deres Tid og Kræfter i Landets Tjeneste, troer jeg ogsaa, at Ministeriet vil bifalde, at den forsaavidt aldeles bortfalder. Naar det er blevet bemærket, at det var som et Slags Naade ved Bevilling at blive fritagen for Skigt, da kan jeg vel ikke indvende Noget derimod; thi jeg har altid havt Meget imod, at man skulde søge som en Naadesbeviisning, hvad der egentlig burde staae i Loven; men paa den anden Side

maa jeg erkende, at der vilde indkomme et ikke ubetydeligt Tilskud i Krigsskat, naar Sagen stillede sig saaledes, som den sidste Passus omhandler i Udvalgets Forslag under Nr. 24.

Poulsen: Da jeg ikke havde Leilighed til ved Krigsskatslovens 2den Behandling at kunne udtale mig om den af Udvalget foreslaaede Afgift paa Skibe efter Commercelæstetrægtigheden, der forekommer mig at være uhenftigtsmæssig, saa skal jeg nu tillade mig at imødegaae nogle af de af Ordføreren dengang gjorde Paastande. Naar den ærede Ordfører formeente, at denne Krigsskat paa Skibe ikke falder Skibsfarten til Last, men kun hviler som en Afgift paa Skibeisendom, da forekommer det mig meget vanskeligt her at gjøre Forskjel paa Skattens Virkning. Men, hvis den ærede Ordfører heri har Ret, at det kun er Skibeisdommen, som træffes, da synes mig denne Beskatning af Skibeisendom efter Læstetrægtighed at være meget uheldig; thi Skibenes Værdi retter sig ikke efter Læstetrægtigheden, de kunne med samme Læstetrægtighed have en meget forskellig Værdi; den afviger da ogsaa fra den øvrige Eiendomsbeskatning derved, at den kun holder sig til Hovedrødderen, ikke til Prioritetsbesidderen; thi den, som hæfter for Betalingen, er ofte kun for en ringe Part Skibets Eier. Afgiften er ligeledes uheldig derved, at den omfatter alle Skibe, uden Hensyn til, om de have været i Fart eller ikke, enten de i Karetts Løb have været i stadig eller afbrudt Beskæftigelse. Jeg skulde derfor meget hellere, hvis jeg havde været tilstede ved Sagens 2den Behandling, have tilraadet os Forkastelse eller at lægge en Krigsskat paa Skibsfarten, ved at forhøje Skibeafgifterne paa samme Maade som adskillige Soldatgifter ere forhøiede, hvorved Skibene havde maattet erlægge Krigsskatten i Forhold til de udførte Rejseres Antal, og Indlandets Rødderi ikke vilde være stillet i et ugunstigt